

เพ็ญบาย

บทที่ 50

กลุ่มชายหญิงที่นั่งถกเถียงกันอยู่ในห้องประชุมเงียบเสียงลงทันทีที่ร่างโปร่งในชุดทำงานเรียบหรูเปิดประตูเข้ามา สีหน้าของบุษราคัมเย็นชาระคนเยาะหยันเมื่อสีหน้าของสมาชิกแต่ละคนเจื่อนจางลง หลายคนพากันหลบตาเธออย่างกริ่งเกรง

“วันนี้มีประชุมอะไรกันคะ ทำไมฉันไม่รู้เรื่องเลย”

“เอ้อ...” เป็นคำตอบไม่เต็มเสียงของอนุกุล เจ้าหน้าที่ระดับบริหารที่ยืนอยู่ตรงหัวโต๊ะ “พวกเรามีเรื่องซึ่งจะต้องทำความเข้าใจร่วมกัน เห็นคุณบุษราคัมมีนัดข้างนอกก็เลยไม่ได้บอก แต่ถึงอย่างไรผมก็ต้องส่งรายงานให้รับทราบอยู่แล้ว”

ประกายตาเธอเยาะหยันรู้ทัน “อ้อ บังเอิญฉันบอกเลิกนัดก็เลยว่าง ไม่ทราบว่าการให้อยู่ร่วมประชุมด้วยหรือเปล่า”

ขณะที่อนุกุลอีกอึก วันทนีก็พูดลอยๆ ออกมาจากที่นั่งข้างๆ ว่า “เขาอยากอยู่ที่ให้อยู่ชิวๆ คุณอนุกุล จะได้รับรู้เรื่องราวกันเสียที” ในความโกรธที่พวยพุ่ง บุษราคัมกลับมองคนพูดอย่างเยาะหยัน “มีอะไรรีบด่วนที่ต้องการให้ฉันรับรู้เช่นนั้นหรือ”

“มีสิ เรื่องประชุมวันนี้ก็เกี่ยวกับเธอนั่นแหละ” วันทนีลยหน้า “งั้นคงจะมีที่นั่งให้ฉันสินะ หรือว่าจะให้ยืน จะได้เห็นกันถนัดๆ”

คนที่นั่งอยู่ใกล้ๆ รีบลุกถอยไปออกันอยู่ที่อีกด้านหนึ่ง ทิ้งเก้าอี้ว่างตลอดแนวไว้ให้ สีหน้าวันทนีขัดอกขัดใจ ผู้หญิงคนนี้มีดีอะไรนักหนา ก็แค่คนที่ยอมพลีร่างกายให้เจ้านายเพื่อที่จะได้เต้าขึ้นมารับตำแหน่งเท่านั้น จากคุณชนกก็มาถึงชนะชน ตอนนี่เจ้าหล่อนไม่มีใครให้ยึดเกาะได้อีกแล้ว แล้วทำไมจะต้องกลัวเกรงกันขนาดนี้

“พวกเรากำลังจะยกทีมลาออกกันทั้งหมด...”

ทั้งๆ ที่พยายามจะแสดงความเป็นผู้นำ อนุกุลก็ยังพูดไม่เต็มเสียง เพราะว่าได้เตรียมตัวที่จะเผชิญหน้ากับเธอขณะนี้

“นอกจากว่า...?” หญิงสาวดักคอ

“คุณก็รู้อยู่แล้วว่าเราต้องการอะไร”

เธอนิ่งไปเป็นครู่ ขณะที่วันทนียิ้มเยาะหยันอย่างไม่ปิดบัง

“ฉันจะตัดสินใจคนเดียวได้อย่างไร ยังต้องปรึกษาคุณชัช คุณป๋อง แล้วก็คุณแก้ว....”

“ชัชชัชกับป๋องพลเป็นคนร้ายที่ตำรวจต้องการตัว ถึงอย่างไรก็กลับมาบริหารงานต่อไม่ได้” อนุกุลขัดอย่างมั่นใจ “ส่วนคุณแก้วก็คงไม่มีปัญหา เธออยู่ที่นั่นานพอที่จะรู้แล้วว่าพวกผมบริหารงานกันได้”

“คุณคิดว่าบริษัทนี้ไม่มีเจ้าของแล้วอย่างนั้นหรือ”

“มีสิ เจ้าของบริษัทนี้คือน้องแก้วไงล่ะ” วันทนียสรวนทันควัน

“แล้วน้องแก้วคงจะวางใจพวกคุณเต็มที่ละสิ”

“เราจะยื่นหลักการให้คุณแก้วพิจารณา” อนุกุลพูด “เธอคงจะมีเหตุผลพอที่จะเข้าใจและยอมรับ”

“และน้องแก้วต้องยอมรับแน่” วันทนีย เสริมอย่างมั่นอกมั่นใจ

“เธอจะเป็นคนพูดให้น้องแก้วยอมรับหรือ วันทนีย เก่งนี้...”

น้ำเสียงเจือหัวเราะ ทำให้วันทนียหน้าร้อนนวบด้วยความโกรธ

“คอยดูไปก็แล้วกัน”

“ได้สิ ฉันจะคอยดู” หญิงสาวไม่มีท่าทีหวั่นไหว ดวงตาคมงามวาววามมองกวาดไปทั่วราวกับจะจดจำทุกใบหน้า น้ำเสียงพูดต่อเนิ่นหนักเย้ยหยันระคนอาฆาต “...ขอให้พวกคุณได้สิ่งที่ต้องการเถอะนะ และถ้าจะเก่งก็เก่งให้ตลอด...! แต่ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงอีกหวังว่าทุกคนคงไม่ลืมวันนี้... ที่พวกคุณพูดและแสดงกับฉันทั้งหมดนี้”

ทุกคนเงียบตามกัน แววดากระด้างในใบหน้างามที่เจือรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมทำให้เกิดความรู้สึกยะเยือก พอร่างระหงเดินตัวตรงหายไปจากประตู อนุกุลก็ร้องออกมาว่า

“ผู้หญิงคนนี้ไม่ธรรมดาเลย...!”

“นางมารร้ายซัดๆ” วันทนีย์หลุดความในใจออกมา

“ผมว่าคุณวันใจเย็นๆ ดีกว่านะ” ผู้บริหารอีกคนหนึ่งดึง “เพราะถึงจะอย่างไรบุษราคัมก็ยังมีความสำคัญกับบริษัทนี้ เขากุมงาน ไว้ในมือเยอะมากแล้วคุณแกวกักรักเกรงใจเขามากด้วย จะอย่างไรก็คง จะต้องทำงานด้วยกันต่อไปไม่มีทางเลือก”

วันทนีย์กระแทกเสียง หงุดหงิดขุ่นเคืองแต่ก็ไม่อาจคัดค้าน....

ฉัตรแก้วถูกตามตัวเข้าประชุมเพื่อรับฟังการชี้แจงหลักการที่ กลุ่มผู้บริหารที่รวมตัวกันแข็งข้อร่างขึ้นมา หญิงสาวรู้สึกหนักอึ้ง

ซัชชัยและปองพลยังหายตัวไร้ร่องรอย เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ ไปทุกที่เพื่อสอบถามรายละเอียดจากคนที่เกี่ยวข้อง ห้องทำงานถูกรื้อค้น ข้อมูลที่ได้รับตรงกันจากพนักงานทุกคน ก็คือ ซัชชัย โกรธ อย่างรุนแรงเพราะขัดแย้งในเรื่องของผลประโยชน์ทรัพย์สินมรดก

แม้ฉัตรแก้วไม่เห็นด้วย แต่คำพูดที่สนับสนุนตอกย้ำซ้ำๆ ของคนรอบข้าง ทำให้หญิงสาวลัดกลุ้มจนคิดอะไรไม่ออกนอกจาก เผลอนึกคล้ายตามเป็นพักๆ

แล้วเธอยังถูกบังคับให้รับข้อเสนอจากผู้บริหารงานระดับสูง ของบริษัทที่เธอแทบจะไม่ได้มีส่วนรับผิดชอบดูแลโดยตรง พอพ้น จากการประชุมกลับมาห้อง ฉัตรแก้วอึดอัดจนถึงกับร้องไห้

วันทนีย์ตามเข้ามา “น้องแก้ว ร้องให้ทำไมคะ” หญิงสาว ถามอย่างตกใจ รีบเข้ามาลูบหลังไหลโอบปลอบ

“แกวกลุ้มใจคะ พี่วัน”

“กลุ้มใจเรื่องที่ประชุมหรือคะ น้องแก้ว ไม่ต้องกังวลไปหรอกคะ พี่วันรับรองว่าพวกเราต้องทำงานกันได้อย่างราบรื่น”

“แกวกัดไม่ออก ไม่รู้ว่าถ้าพี่ซัชกับพี่ปองกลับมาจะว่ายังไง”

“โธ่ ยังจะเป็นห่วงสองคนนั้นอีก เขาคงไม่กลับมาแล้วละคะ ถึงกลับมาก็ต้องเคลียตัวเองกับตำรวจอีกนานมาก....” เธอ เจียบไปเพราะอดคิดถึงปองพลไม่ได้เหมือนกัน

“ไม่น่าจะเป็นอย่างนี้เลย” ฉัตรแก้วคร่ำครวญ

“อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น ก็น้องแก้วร่ำรวยขนาดนี้...

เรื่องแย่งมรดกจนพี่น้องฆ่ากันตายนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่เลย”

น้ำตาไหลตามกันลงมา วันทนีย์ดึงกระดาษเช็ดหน้าในกล่อง ที่มุมตู้ติดผนังมาซับให้ราวกับปลอบเด็ก

มีเสียงเคาะประตูห้อง แล้วร่างโปร่งในชุดทำงานเรียบหรูก็ เปิดประตูเข้ามา ชะงักเมื่อเห็นว่าฉัตรแก้วไม่ได้อยู่คนเดียว

“ขอเวลาให้พี่สักครู่ได้ไหมคะ น้องแก้ว”

“ไว้มาทีหลังเถอะ น้องแก้วยังไม่อยากพบใครตอนนี้”

วันทนีย์ขัดเสียงแข็ง บุษราคัมไม่ยับยั้ง ในความขุ่นเคือง เธอมองวันทนีย์ด้วยสีหน้าเย็นชาเยาะหยัน

“ไม่เป็นไรคะ พี่วัน” ฉัตรแก้วรีบพูดทำให้วันทนีย์ยิ่งขจัดใจ เมื่อไหร่ทุกคนจะเลิกทำเหมือนบุษราคัมเป็นเจ้าของบริษัทสักที ซ้ำ น้องแก้วที่เคยสนิทสนมใกล้ชิดเธอมาก่อน ก็กลับเชื่อฟังรักใคร่เกรงใจ ราวกับเป็นญาติสนิทกับเจ้าหล่อนมาแต่ไหน

สีหน้าเจือยิ้มอย่างผู้ชนะตลอดกาลของบุษราคัมทำให้วันทนีย์ ยิ่งหน้าตึง “ถ้าอย่างนั้นน้องแก้วจะให้พี่วันอยู่ด้วยไหมคะ”

“ไม่เป็นไรคะ”

วันทนีย์เซิดคอ เดินผ่านผู้หญิงที่วางความเยาะหยันไว้ภายใต้ สีหน้าสงบเสงี่ยม โกรธปุดๆ นึกในใจอยู่แต่ว่า ...รอก่อนเถอะ แม้คนเก่ง รอให้พวกฉันได้บริหารบริษัทนี้ก่อนแล้วจะได้รู้กัน...

ประตูห้องปิดตามหลังวันทนีย์ ฉัตรแก้วเลื่อนแฟ้มบางที่ถือ มาจากห้องประชุมให้ร่างงามที่เดินเข้ามาหา

“นี่เป็นหลักการที่พวกคุณอนุกุลเสนอเพื่อจะขออำนาจควบคุม งานคะ ไม่รู้ว่าพี่บุษได้รับสำเนาหรือเปล่า”

“พี่ไม่เคยได้รับสำเนาหรือว่าการปรึกษาหารืออะไรเลย” เธอ พุดเจือหัวเราะ

“เอ๊ะ ทำไมเขาทำอย่างนี้ อย่างน้อยก็ควรจะปรึกษาพี่บุษด้วย”

น้ำเสียงเธอเยาะหยัน “เขาคงต้องการให้พี่ทำตามคำสั่งอย่างเดียวกระมัง ก็รับคำสั่งจากพี่มานานหลายปีแล้วนี่คะ อยากจะเป็นใหญ่กันเสียเหลือเกิน... คราวนี้คงคิดว่าเป็นโอกาสแล้วเพราะน้องแกวเองก็ไม่เคยต้องการที่จะเป็นเจ้าของหรือเข้ามาบริหารงานที่นี่”

“ถ้าตอนนี้เรายอมตามพวกเขา แต่หากอีกหน่อยเขาทำงานนอกหลักการ แล้วจะมีใครจะมาบังคับหรือว่าตรวจสอบล่ะคะ แล้วถ้าหากพี่ซัดกลับมา จะโมโหหรือเปล่า”

“หากน้องแกวยอมตอนนี้ เรื่องที่ว่าอีกหน่อยจะไม่มีใครควบคุมได้ และการที่พวกเขาจะทำงานนอกหลักการนั้นมันก็เป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วล่ะคะ” หญิงสาวผู้สูงวัยกว่าพูดเนิบนาบ “แต่เรื่องคุณซัด... พี่ไม่รู้...”

ในขณะที่ถือบทบาทของพันธมิตรในการทำงาน บุษราคมได้แสดงความระแวงสงสัยในความบริสุทธิ์ของซัดซัดออกมาอย่างเปิดเผย ถึงกับแสดงนัยกล่าวหาชายหนุ่มผู้นั้นต่อหน้าทุกๆ คน ว่าเขามีส่วนต้องรับผิดชอบทั้งในเรื่องการตายของบิดา และการหายไปของชนะชน จนซัดซัดโกรธเกรี้ยวขนาดบุกไปรื้อค้นบ้านของเธอ

“ถึงยังไงพี่ซัดก็มีลูกเมียที่จะต้องเลี้ยงดู ถ้าพี่ซัดผิดจริงและพี่ป๋องกลับมา แก้วจะช่วยให้พี่ป๋องพ้นมลทินแล้วกลับมาดูแลบริษัทต่อแต่ว่ามันคงจะต้องใช้เวลาอีกนานมาก ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนด้วยซ้ำ บริษัทคงรอให้ถึงตอนนั้นไม่ได้”

“พี่อยากจะทำน้องแกวว่า... น้องแกววางใจพี่ได้นะคะ”

“แก้ววางใจพี่บุษเสมอค่ะ”

“พี่พูดถึงเรื่องการดูแลบริษัทนี่คะ” เธอพูดเสียงหนัก ฉัตรแก้วมองอย่างแปลกใจ เธอจึงพูดต่อไปว่า “ถ้าน้องแก้วมอบอำนาจให้พี่ตัดสินใจทุกอย่าง พี่รับรองว่าพี่จัดการกับพวกผู้บริหารบ้าอำนาจกลุ่มนี้ได้”

“แต่ถ้าพวกเขาพากันยกทีมออกไปจริงๆ ล่ะคะ”

“พวกเขาไม่ทำหรอกค่ะ ถึงจะทำก็แค่บางคน ไม่ใช่ทั้งหมดทุกคนมีครอบครัวแล้วก็อายุมาก ๆ กันแล้ว ใครจะอยากเสี่ยงออกไปแย่งงานกับคนรุ่นใหม่ล่ะคะ”

สีหน้าลังเลของสาวน้อยทำให้สาวใหญ่รู้สึกขัดใจ บุษราคมต้องใช้ความสงบหนักแน่นชักจูงหญิงสาวผู้ไม่เคยมีพิชสงกับใคร จนเธอเริ่มจะคล้อยตาม หากแล้วเสียงโทรศัพท์ก็ดังขัดจังหวะ

บุษราคมต้องอึ้งด้วยความรู้สึกหนักหน่วง เมื่อสีหน้าของฉัตรแก้วเบ่งบานขึ้นราวเห็นแสงสว่าง เสียงร้องทักกังวานด้วยความยินดี

“คุณเสก.....”

บุษราคมมองอีกฝ่ายตอบโต้กับโทรศัพท์ด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง สีหน้าโศกสลดราวถูกภูเขาทับไว้เมื่อครู่ บัดนี้เบิกบานแจ่มใส อีกครู่หนึ่งเธอก็วางโทรศัพท์ลง

“คุณเสกกำลังมาค่ะ พี่บุษ”

“คุณเสกมีธุระอะไรอีกหรือคะ”

“เขาเป็นห่วงอยากจะทำแก้ว... ดีจริง นึกว่าเขาลืมแก้วแล้ว”

“น้องแก้วอยากให้คุณเสกกลับมาหรือคะ ลืมแล้วหรือว่าเขาใจดำแคไหนในเรื่องที่เกิดขึ้นที่ไร่ แล้วยังเรื่องรสรินอีก นี่เขาเบื่อรสรินแล้วกระมังถึงได้หันกลับมาหาน้องแก้ว”

“แต่แก้วมองไม่เห็นใครอื่นแล้วนี่คะ พี่บุษ คุณเสกเป็นคนเก่งและมีอำนาจ แก้วเชื่อว่าเขาช่วยแก้วจัดการทุกอย่างได้”

“แล้วคุณยุทรนาล่ะคะ ไม่ได้กำลังช่วยน้องแก้วอยู่หรือ”

“พี่ยุทรกำลังมีหน้าที่การงานสำคัญใกล้ชิดผู้ใหญ่ ถึงเขาอยากช่วยก็คงจะทำไม่ได้ เขาเป็นคนใหม่เพิ่งทำงานคงไม่ยากทำตัวยุ่งยาก”

“น้องแก้วถามคุณยุทรนาหรือยัง ก่อนที่จะสรุปเอาเองแบบนี้”

ฉัตรแก้วมองสาวใหญ่ด้วยความแปลกใจ เมื่อก่อนบุษราคมเคยสนับสนุนเสกสิทธิ์กับเธอนักหนา แต่ทำไมบัดนี้กลับมีท่าทีที่เปลี่ยนไป

เธอถามชื่อๆ “พี่บุษไม่ชอบคุณเสกแล้วหรือคะ”

“ถ้าน้องแก้วทำให้คุณเสกเข้าใจว่าน้องแก้วต้องการเขาในวันนี้ เขาจะตามติดจนแกะไม่หลุด ผู้ชายคนนี้อ่านง่ายมาก เขาครอบงำคนที่อ่อนแอกว่า พอใครหมดประโยชน์ก็เขี่ยทิ้งเฉยๆ”

“แต่เขาก็เป็นคนเดียวที่ดูแลแก้วได้ไม่ใช่หรือคะ คุณเสก เคยตั้งใจจะแต่งงานกับแก้ว ถ้าอยู่กับเขา แก้วมั่นใจว่าแก้วกับแม่จะปลอดภัยที่สุด” เธอแย้งเสียงอ่อน

บุษราคัมได้แต่นิ่ง ประกายที่สะท้อนในดวงตาคู้งาม วาบวับอย่างที่ยิ่งผ่านไปไม่เคยจะอ่านออก.....

มือของเสกสิทริกกลับมาโอบหลังไหล่เธออีกครั้ง หนุ่มใหญ่พาเธอไปทานอาหาร มื้อองค์กรของเขาและของเธอขับรถตามเป็นขบวน

“ผมได้ข่าวว่าแก้วถูกพี่ชายลักพาตัวไป เป็นห่วงแทบแย่” เขาท้าวความ

“พี่ชัชอาจจะเป็นเหยื่อเหมือนแก้วก็ได้ ยังสรุปอะไรไม่ได้หรอกค่ะ คุณเสก” เธอยังแก้ตัวแทนแม้จะด้วยความไม่มั่นใจนักก็ตาม

“แล้วยังไงตำรวจถึงได้เข้าไปเพ่นพ่านเต็มบ้าน”

“คงไปสอบถามนะค่ะ เอ คุณป้าณิจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้” เธออดเป็นห่วงไม่ได้

“ป้านี้พวกนั้นคงย้ายออกไปจากบ้านแล้วละ”

“ย้าย... เอ๊ะ ย้ายไปไหน... แล้วทำไมคุณเสกถึงรู้ล่ะคะ”

หนุ่มใหญ่พูดราวไม่มีเรื่องติดค้างในใจแต่ประการใด

“รสรินโทร มาหลายหน แต่ผมไม่ได้สนใจอะไรหรอกนะ...”

วันก่อนเขาบอกว่ากำลังจะไปกันแล้วเพราะนายบ๊องส่งข่าวให้พามาแม่กับพี่สาวออกไปจากบ้าน เห็นว่ากลัวจะมีอันตราย... ผมว่าเขาตั้งใจจะหนีมากกว่า”

“พี่บ๊องส่งข่าวมาหรือคะ...! แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน”

“ผมก็ไม่รู้ ไม่ได้สนใจอยากจะรู้ด้วย”

หญิงสาวไม่กล้าถามต่อ เสกสิทริก มีวิธีการบังคับให้ผู้หญิงว่าง่ายเสมอ และฉัตรแก้วก็หนีไม่พ้นการปฏิบัติเช่นนั้น

ความสามารถในการทำงานและอิทธิพลของหนุ่มใหญ่เป็นสิ่งที่หญิงสาวหวังพึ่งพิง หลังจากที่เธอต้องเผชิญหน้ากับคนร้ายตรงๆ หนีซุกซุนจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เธอได้ตระหนักว่าภัยอันตรายอยู่ใกล้ตัวและทำให้เธอหวั่นกลัวอย่างยิ่ง

เธอแยกกับหนุ่มใหญ่ในเวลาตีห้าซึ่งเขาขับรถมาส่งโดยมีรถของเหล่าองค์กรฯขับตาม

“คนของคุณตามไม่ห่างอย่างนี้ ทำให้ผมเสียอารมณ์หมดเลย”

หญิงสาวแปลกใจที่ตนเองมิได้รู้สึกแค้นขึ้นแจ่มใสกับการได้อยู่กับหนุ่มเนื้อหอมคนดังของสังคมคนรวยคนนี้เลย กลับรู้สึกโล่งใจเสียด้วยซ้ำเมื่อได้กลับมาอยู่ตามลำพัง

เสียงโทรศัพท์มือถือดังเรียก เมื่อเธอรับสาย เสียงที่ได้ยินทำให้แปลกใจ... เจ้าหน้าที่ตำรวจ.....

นายตำรวจแจ้งสถานีทำการ รายงานยศ ก่อนจะถามคำถามที่ทำให้เธอแปลกใจ

“คุณเป็นญาติของ นายชนะชน วีระมณีรัตน์ หรือเปล่าครับ”

“ใช่ค่ะ ฉันทันเป็น...”

“ผู้ชายอายุประมาณสามสิบห้า ผิวขาว สูง 180 เซนติเมตร หนักประมาณเจ็ดสิบกิโลกรัม”

“ก็คงประมาณนั้นกระมัง ทำไมหรือคะ”

ชายที่ได้ยินทำให้เธอถึงกับช็อค

“กำลังเจ้าหน้าที่ฯ ได้บุกทำลายรังโจรชายแดนแล้วช่วยตัวประกันออกมาได้คนหนึ่ง เขาถูกส่งตัวมาที่นี่ อ้างว่าชื่อชนะชน วีระมณีรัตน์ และบอกว่าเป็นญาติของคุณ.....”